

Ο Γιώργος Ραπτόπουλος, εμβληματική μορφή των μεταπολεμικών αγώνων αυτοκινήτου, ξεψύχισε την πρώτη πρωινή της Κυριακής 18 Οκτωβρίου.

Ήταν 85 χρονών. Σε αυτό το χρονικό διάστημα, έζησε τόσα και τέτοια που ελάχιστοι της γενιάς του έζησαν.

Ο Γιώργος ήταν μια γέφυρα ανάμεσα στην Ελλάδα, στο αυτοκίνητο, στους αγώνες που χάθηκαν και στο άνοστο συνονθύλευμα που διαδέχτηκε όλα τα προηγούμενα. Αυτόν τον πολτό που φαίνεται να κυριαρχεί στις μέρες μας.

Πελώρια επίδοση το '63 στο ΙΑ' Δ.Ρ.Α, η οποία, ατυχώς δεν συνοδεύτηκε από αντίστοιχο αποτέλεσμα. Η εικόνα από τον αγώνα ταχύτητας στο Τατόι, που μαζί με την Πάρνηθα, ήταν οι τελευταίες δοκιμασίες του αγώνα.

Δεν έχω τη δυνατότητα να γράψω «αντικειμενικά», για τον Γιώργο, διότι ανήκει την μικρή χωρία των ανθρώπων που σεβόμουν, που πονούσα, που καταλάβαινα. Από τότε που ήταν αντίπαλος στους αγώνες με τον πατέρα μου, μα και πολύ περισσότερο από τότε που έχασα τον Σταύρο. Ασφαλώς, αυτή η απώλεια μας έφερε τόσο κοντά, ώστε να λέμε πολλά και να καταλαβαίνουμε πολύ περισσότερα.

Αύγουστος '66. Front line στην Κέρκυρα με το γαλάζιο F12 δίπλα στον roleman Στ. Ζαλμά, μπροστά από τις e-type, τις Alfa από τον Fachetti, τις B.M.W. κλπ. Ήθελε τέχνη το γλιστερό street circuit στο νησί των Φαιάκων. Τέχνη και Τόλμη. Ο Γιώργος τα είχε και τα δύο

Τον Γιώργο, τον είχα, τον έχω πολύ ψηλά στην εκτίμηση μου, διότι πίστευα και πιστεύω, ότι αντιπροσώπευε μια καθαρή, μια θαρραλέα άποψη για τη ζωή. Μια γνησιότητα. Μεγέθη και ποιότητες, όλα δυσεύρετα στον καιρό μας.

Δεν είχα την τύχη ατόμων της ηλικιακής σειράς μου, όπως του Νίκου Παπασταθόπουλου, που έκατσε δεξιά του και ανδραγάθησαν μαζί, αλλά μπορώ να υπερηφανευτώ ότι παίξαμε μαζί τον Μάη του '14 στην Μακρυράχη, και το σπουδαιότερο, ότι διαχρονικά δώσαμε πολύ χρόνο για να συζητήσουμε, να επικοινωνήσουμε.

Μικρό απότοκο αυτής της διαχρονικής επικοινωνίας η κουβέντα μας, που έχει αναρτηθεί [εδώ](#)

Αντικατοπτρίζει τον άνθρωπο, τις ιδέες του, τα πιστεύω, την ίδια του τη ζωή του. Είναι μια αντανάκλαση λαμπρών εκπροσώπων, μιας γενιάς που σβήνει.

Ναι! Ο Γιώργος Ραπτόπουλος, από τα Σέρβια της Κοζάνης, Μακεδόνας γνήσιος ήταν ψυχή αδάμαστη. Μια σημαία. Για όσους τέλος πάντων πιστεύουν, ακόμα, ανιδιοτελώς σε αυτές.

φωτό Γιώργος Κούτος, φωτο Γιώργος Κούτος